

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **pplk. Mgr. Bc. L. Š.**
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Janem Salmonem
se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**
se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2020 č.j. MO 227966/2020-2230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Personálním rozkazem ze dne 20.8.2020 č.j. MO 227966/2020-2230 (dále jen „napadené rozhodnutí“) vydaným podle § 145a odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) žalovaný jako příslušný odvolací služební orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil personální rozkaz ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 29.6.2020 sp. zn. 10496/2020 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„rozhodnutí služebního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce podle § 16 odst. 1 zákona o vojácích z povolání přeložen do podřízenosti jiného služebního orgánu ve stejném místě výkonu služby a dále byl podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání dnem 1.7.2020 nejdéle do 31.12.2020 určen do dispozice ředitele Agentury personalistiky AČR s místem výkonu služby posádka Praha, protože nebylo možné rozhodnout o jeho služebním zařazení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí služebního orgánu I. stupně napadl legislativní proces týkající se novelizace nařízení vlády č. 60/2015 Sb., o stanovení seznamu činností pro jednotlivé vojenské hodnosti (dále jen „nařízení vlády č. 60/2015 Sb.“), dále zákonnost samotné novely (poznámka soudu: novelou je míněno nařízení vlády č. 258/2000 Sb., které nabylo účinnosti 1.7.2020) a její obsah, a konečně související systemizaci. Žalobce je přesvědčen, že nařízení vlády č. 60/2015 Sb., bylo novelizováno toliko za jediným účelem, a to poškodit jej. Dle názoru žalobce byl systemizací porušen rovný přístup, neboť v jejím důsledku došlo ke zrušení výhradně jeho původního služebního místa, ačkoliv systemizace měla dopadnout i na další služební místa se stanovenou hodností podplukovníka. K těmto odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že podle § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání se do dispozice určí ten voják, který nemůže být služebně zařazen. Určení do dispozice je svou povahou opatření reagující na situace, které mohou v průběhu kariéry vojáka nastat a spočívají v tom, že voják nemůže konat službu ve svém služebním zařazení. Jednou z těchto situací je, že není možné rozhodnout o jeho služebním zařazení. Žalobcem zastávané služební místo bylo v důsledku novelizace nařízení vlády č. 60/2015 Sb., zrušeno, tudíž pro něho nebylo u Sekce rozvoje sil Ministerstva obrany od 1.7.2020 volné služební zařazení v hodnosti podplukovník. Žalobce při personálním pohovoru dne 22.6.2020 nesouhlasil se jmenováním do nižší hodnosti, a nebylo jej tedy možné služebně zařadit na nově vzniklé služební místo (343428) starší právník – specialista oddělení podpory Sekce rozvoje sil Ministerstva obrany se stanovenou hodností major. Tím došlo k naplnění zákonných podmínek pro určení žalobce do dispozice dle § 10 odst. 1, 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Na okraj k uvedenému žalovaný dodal, že dne 7.7.2020 byl se žalobcem realizován personální pohovor týkající se jeho přeložení, změny ČVO z 82 na 42 a služebního zařazení na služební místo vedoucí starší důstojník - specialista oddělení interoperability odboru řízení informatizace a architektury informačních technologií Sekce komunikačních a informačních systémů Ministerstva obrany (dále jen nové služební místo“), a to ke dni 1.8.2020, s čímž žalobce vyslovil souhlas. Následně byl dne 13.7.2020 vydán ředitelem Agentury personalistiky AČR personální rozkaz sp. zn. 11344/2020, kterým byl žalobce podle § 16 odst. 1 zákona o vojácích z povolání dnem 1.8.2020 přeložen do podřízenosti jiného služebního orgánu ve stejném místě výkonu služby a současně byl podle § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání služebně zařazen na nové služební místo.
3. Žalovaný dále uvedl, že posuzování dalších odvolacích námitek zcela zjevně přesahuje kompetence odvolacího orgánu. Ke změně názvu původního služebního místa a současně ke změně vojenské hodnosti došlo na základě změny právních předpisů, tedy nařízení vlády č. 60/2015 Sb., a to i se zachováním vnitřních postupů, jejichž výsledkem je změna tabulek počtů. Námitky žalobce o možné účelovosti novelizace právní úpravy nebo změny názvu služebního místa ve své podstatě nesměřují proti personálnímu rozkazu služebního

orgánu I. stupně, nýbrž proti příslušné právní úpravě jako takové včetně legislativního procesu, její faktické aplikaci a výsledné systemizaci. Žalovanému nepřísluší, aby jakkoliv zasahoval do již schválených tabulek počtů a měnil stanovené atributy služebních míst, a stejně tak mu nepřísluší kvalifikované přezkoumávání zákonnosti právních předpisů.

4. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení s tím, že jeho odvolání nemělo devolutivní účinek, který je vyjádřením jednoho ze základních principů rozhodování orgánů veřejné moci. Návrh napadeného rozhodnutí byl totiž zpracován úřední osobou v podřízenosti služebního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí bylo elektronicky podepsáno Mgr. I. K., která rovněž spadá do podřízenosti ředitele Agentury personalistiky AČR. O tom, že napadené rozhodnutí bylo připraveno zcela v gesci služebního orgánu I. stupně, dle žalobce svědčí i jeho číslo jednací, neboť koncové čtyřčíslí 2230 obecně označuje dokumenty, které vznikají v podřízenosti ředitele Agentury personalistiky AČR. Lze tedy konstatovat, že zatímco prvostupňové rozhodnutí vydal ředitel Agentury personalistiky AČR, odvolací rozhodnutí vydala jeho podřízená zaměstnankyně. Na tom nic nemění ani záhlaví napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno Velení Armády České republiky, ani podpisová doložka náčelníka Generálního štábu AČR za vlastním textem napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se v jeho odůvodnění nevypořádal s odvolacími argumenty žalobce. Zejména se nevěnoval námitce, proč novelizace nařízení vlády č. 60/2015 Sb., na jejímž základě bylo zrušeno služební místo žalobce, neměla za důsledek zrušení i dalších služebních míst s názvem vedoucí starší právník-specialista, když i tato místa přestala splňovat nové podmínky nařízení vlády. Tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s uvedeným odvolacím argumentem, neposoudil ani žalobcem namítané porušení zásady rovného zacházení s vojáky vyjádřené v § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí však zakládá i nevypořádání se s dalšími body odvolání, na jehož text žalobce v tomto ohledu odkázal.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitku porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nepovažuje za relevantní, neboť napadené rozhodnutí bylo podepsáno oprávněným služebním orgánem, kterým je náčelník Generálního štábu Armády České republiky. Žalovaný nerozporuje, že napadené rozhodnutí připravila v pozici oprávněné úřední osoby osoba z řad podřízených ředitele Agentury personalistiky AČR. Tito podřízení se v rámci svého pracovního nebo služebního zařazení specializují na správní rozhodnutí v personálních věcech. Nejednalo se však o osobu totožnou s osobou, která připravila rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Žalovaný na okraj dodal, že by nebylo případně ani možné uvažovat o vyloučení takové úřední osoby z titulu účasti na řízení v téže věci na jiném stupni (§ 14 správního řádu), neboť § 144 zákona o vojácích z povolání použití uvedeného ustanovení vylučuje. Náčelník Generálního štábu Armády České republiky přitom není ve své pravomoci určit oprávněnou úřední osobu z osob nejen ve své přímé podřízenosti, ale i z osob ze své podřízenosti nepřímé, jakkoliv omezen ani vnitřními předpisy.

7. Ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepovažuje žalovaný za relevantní. Má za to, že výrok rozhodnutí o odvolání byl opřen o dostatečné, přesvědčivé a ucelené odůvodnění dané věci, přičemž přesah odvolacích námitek do otázek domnělého porušení rovného zacházení s vojáky při systemizačních opatřeních či otázek zákonnosti nařízení vlády č. 60/2015 Sb., nemůže mít na přezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání dopad. Vyvracení námitek tohoto druhu nespadá do správního řízení ve věcech služebního poměru podle zákona o vojácích z povolání. Pokud jde o odkaz žalobce na obsah odvolání, žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 52 A 69/2014 – 31, podle kterého uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání.
8. V replíce podané k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval svůj názor, že služební orgán při rozhodování v dané věci zcela rezignoval na základní principy správního práva, jakými jsou dvojinstančnost rozhodování a s ní související devolutivní účinek odvolání, nezávislost a nestrannost rozhodování a zákaz podjatosti. Je nepředstavitelné, aby v projednávaném případě mohla být vyloučena podjatost oprávněné úřední osoby, když ta je přímou podřízenou služebního orgánu, jehož prvostupňové rozhodnutí bylo odvoláním napadeno. Pověření oprávněné úřední osoby z řad podřízených služebního orgánu prvního stupně ke zpracování návrhu napadeného rozhodnutí o odvolání nebylo dle žalobce podloženo ani žádnými objektivními okolnostmi, které by takový postup odůvodňovaly. Náčelník Generálního štábu AČR sám ve své přímé podřízenosti disponuje pracovištěm, které se zabývá téměř výhradně správním právem a přípravou rozhodnutí ve správním řízení – právním odborem inspektorátu náčelníka Generálního štábu velení AČR. Taktéž není pravdou, že napadené rozhodnutí podepsal náčelník Generálního štábu AČR. Stejnopis tohoto rozhodnutí doručený žalobci byl elektronicky podepsán Mgr. I. K., a pokud ze správního spisu vyplývá něco jiného, může to svědčit o dodatečné manipulaci se správním spisem po podání žaloby ve snaze zakrýt vlastní pochybení. Tato formální pochybení spolu s nepřezkoumatelností jsou natolik závažná, že sama o sobě postačují ke zrušení napadeného rozhodnutí. Věcné argumenty podporující závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí proto žalobce uvedl v žalobě pouze okrajově a v zásadních bodech, přičemž k podrobnostem odkázal na text odvolání.
9. V duplice, kterou reagoval na žalobcovu repliku, žalovaný zdůraznil, že princip dvojinstančnosti a devolutivního účinku opravného prostředku, tedy požadavek na rozhodnutí o odvolání orgánem nadřízeným orgánu rozhodujícím v první instanci, byl dodržen. V dané věci rozhodoval náčelník Generálního štábu Armády České republiky jako příslušný odvolací správní, resp. služební orgán nadřízený řediteli Agentury personalistiky AČR. Ve smyslu § 144 zákona o vojácích z povolání není nutné svěřovat přípravu návrhů druhoinstančních správních rozhodnutí ve věcech služebního poměru vojáků z povolání osobám zařazeným organizačně v útvaru přímo podřízeném odvolacímu služebnímu orgánu. Není totiž nutné na základě § 14 odst. 1 a 6 správního řádu uvažovat o aplikaci ustanovení o podjatosti a o případném vyloučení úřední osoby z titulu účasti na řízení v téže věci na jiném stupni, resp. u jiného služebního orgánu, natož o vyloučení úřední osoby, která se takového řízení ani neúčastnila.
10. Úvaha, ve které žalobce naznačuje možnost dodatečné manipulace se správním spisem po podání žaloby, je v očích žalovaného víc než překvapivá, neboť žalobce tak nepokrytě

podezřívá náčelníka Generálního štábu Armády České republiky z dodatečného podepsání napadeného rozhodnutí jako relevantního úředního dokumentu. Proti takové úvaze se žalovaný důrazně ohradil.

11. Žalovaný má za to, že osobám se vzděláním žalobce je (mělo by být) známo, že je-li podle správního řádu účastníku řízení zasílán stejnopis dokumentu, je podepisován osobou ručící za jeho správnost (a v daném případě vkládající stejnopis do elektronického systému spisové služby Ministerstva obrany k odeslání formou datové zprávy). Podpis osoby oprávněné k podpisu originálu může být u jejího jména nahrazen na stejnopisu ve zkratce doložkou „v. r.“. Jméno osoby ručící za správnost i zmíněná zkratka na stejnopisu napadeného rozhodnutí samozřejmě uvedeny jsou. Relevanci elektronického podpisu Mgr. I. K. na stejnopisu napadeného rozhodnutí proto nelze vykládat tak, jak to činí žalobce.
12. Soud při rozhodování ve věci samé vyšel zejména z následující právní úpravy:
13. Podle § 144 zákona o vojácích z povolání na řízení ve věcech služebního poměru se nevztahuje § 10 až 12, § 14, § 33 odst. 2 písm. c), § 79 odst. 5, hlava XI části druhé a § 175 správního řádu.
14. Podle § 145a odst. 2 zákona o vojácích z povolání personální rozkaz se vydává z moci úřední a je prvním úkonem v řízení.
15. Podle § 145a odst. 3 zákona o vojácích z povolání personální rozkaz obsahuje, kromě obecných náležitostí rozhodnutí podle správního řádu, služební zařazení vojáka a jeho osobní číslo. Odůvodnění personálního rozkazu není třeba, je-li rozhodováno podle odstavce 1 písm. a), b), c), e), f), h), i), j) nebo k).
16. Podle § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání odvolací orgán může personální rozkaz pouze potvrdit, zrušit nebo změnit. Odvolací orgán rozhoduje formou personálního rozkazu.
17. Podle § 69 odst. 1 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.
18. Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.
19. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Není pravdou, že při vydání napadeného rozhodnutí nebyla dodržena zásada dvojinstančnosti správního řízení a že žalobcovo odvolání proti rozhodnutí služebního orgánu I. stupně nemělo devolutivní účinek. Zatímco rozhodnutí služebního orgánu I. stupně vydal ředitel Agentury personalistiky AČR, o odvolání směřujícím proti tomuto rozhodnutí rozhodl v pozici odvolacího orgánu žalovaný, tj. náčelník Generálního štábu Armády České republiky. Žalobce ničím nezpochybnil, že žalovaný je ve vztahu k řediteli Agentury personalistiky AČR v postavení nadřízeného služebního orgánu. Správní spis, který si soud v rámci projednání věci od žalovaného vyžádal, obsahuje originál napadeného rozhodnutí s vlastnoručním podpisem náčelníka Generálního štábu Armády České republiky, armádního generála Ing. Aleše Opaty.
21. Soud nemá žádný důvod pochybovat o tom, že žalovaný napadené rozhodnutí podepsal v den jeho vyhotovení. V replice obsažené tvrzení, ve kterém žalobce naznačuje, že po podání žaloby mohlo ze strany žalovaného dojít k dodatečné manipulaci se správním spisem ve snaze zakrýt vlastní pochybení, je pouhou spekulací, která není ničím podložena. Měl-li žalobce jakékoliv pochybnosti o tom, zda bylo napadené rozhodnutí řádně podepsáno k tomu příslušnou osobou, mohl ještě před podáním žaloby nahlédnout do správního spisu a tuto skutečnost si ověřit, což zjevně neučinil.
22. To, že stejnopis napadeného rozhodnutí, který byl doručen žalobci, byl elektronicky podepsán Mgr. I. K. a nikoliv samotným žalovaným, nemůže na výše uvedeném ničem změnit. Takový postup je zcela v souladu s výše citovaným ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, které se podle § 144 a § 145a odst. 3 zákona o vojácích z povolání aplikuje též při vydání personálního rozkazu. Mgr. I. K. byla v daném případě osobou odpovídající za správnost písemného vyhotovení rozhodnutí, nikoliv osobou, která napadené rozhodnutí vydala. Soud na tomto místě plně přisvědčuje žalovanému, že žalobce jako osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním by měl vědět, že oprávněná (úřední) osoba jednající za správní orgán, který rozhodnutí vydal, zpravidla podepisuje toliko originál rozhodnutí, který se zakládá do spisu; na stejnopisech rozhodnutí doručovaných účastníkům řízení je pak její podpis nahrazen zkratkou "v. r." za příjmením této osoby.
23. To, kdo pro žalovaného připravil návrh (koncept) napadeného rozhodnutí, je z hlediska zachování zásady dvojinstančnosti řízení zcela irelevantní; podstatné je, že o odvolání rozhodl služební orgán nadřízený služebnímu orgánu I. stupně, což se v daném případě stalo (viz výše). Jak žalovaný připustil ve vyjádření k žalobě, koncept napadeného rozhodnutí pro žalovaného skutečně připravila osoba z řad podřízených ředitele Agentury personalistiky AČR. Bylo na žalovaném, zda se s tímto návrhem (konceptem) rozhodnutí, kterým nebyl při své rozhodovací činnosti nikterak vázán, ztotožní či nikoliv. Jestliže žalovaný ve výsledku o odvolání žalobce rozhodl v souladu s předloženým návrhem, jedná se stále výlučně o jeho vlastní rozhodnutí a nikoliv o rozhodnutí toho, kdo pro něj nezávazný koncept rozhodnutí zpracoval.
24. Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Odvolací námitku poukazující na to, že novela nařízení vlády (č. 60/2015 Sb.) se dotkla pouze systemizovaného místa, na kterém je zařazen žalobce, a nikoliv též dalších míst, která (dle názoru žalobce) rovněž nesplňují podmínky stanovené nařízením vlády, čímž došlo k porušení zásady rovného zacházení s vojáky, žalobce v odvolání uplatnil v rámci své

obsáhlé argumentace namířené proti nezákonnosti uvedeného nařízení vlády. Touto odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval a vypořádal se s ní poměrně stručným, leč srozumitelným a pro posouzení její důvodnosti postačujícím konstatováním, že mu nepřísluší kvalifikované přezkoumávání zákonnosti právních předpisů (kterým zmíněné nařízení vlády nepochybně je). Žalovaný tím jinými slovy vyjádřil svou vázanost závazným právním předpisem v podobě novelizovaného nařízení vlády č. 60/2015 Sb., jehož soulad se zákonem mu nepřísluší posuzovat a hodnotit. Tento závěr žalovaného plně koresponduje se zásadou vázanosti správního orgánu nejen zákonem, ale též ostatními (podzákonnými) právními předpisy, která je zakotvena v § 2 odst. 1 správního řádu.

25. Soud k tomu pro úplnost dodává, že žalobce ve svém odvolání nikterak nezpochybnil, že na něj dopadá nařízení vlády č. 60/2015 Sb., po jeho novelizaci provedené s účinností od 1.7.2020 nařízením vlády č. 258/2000 Sb., ba naopak v odvolání výslovně konstatoval, že *„tato změna se dotkla stěžovatele, neboť ode dne 01.04.2018 vykonává službu ve služebním zařazení vedoucí starší právník-specialista sekce rozvoje sil Ministerstva obrany, která mezi organizačními celky vyjmenovanými v nařízení vlády není. V důsledku nové právní úpravy tak bylo ke dni 01.07.2020 u sekce rozvoje sil Ministerstva obrany zrušeno systemizované služební místo vedoucí starší právník-specialista v hodnosti podplukovník a zároveň bylo vytvořeno nové místo starší právník-specialista v hodnosti major.“* Na uvedené pak žalobce navázal konstatováním, že je *„jediným příslušníkem právní služby Armády ČR, který v důsledku schválení novely nařízení vlády nemůže nadále působit ve stávajícím služebním zařazení.“*
26. Žalovaný tedy žalobcem zmíněné odvolací námitky neopomenul a v napadeném rozhodnutí se s nimi vypořádal. K tomu je třeba podotknout, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.
27. Nekonkrétní žalobní tvrzení, že se žalovaný nevypořádal „též s dalšími body odvolání“, na jehož text žalobce v této souvislosti odkázal, není způsobilým žalobním bodem, na základě kterého by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou

argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobce uváděl v odvolání, ale nikoli již v podané žalobě. Povinností soudu rovněž není domýšlet a dohledávat za žalobce, jaké (další) z mnoha jeho odvolacích námitek nebyly žalovaným vypořádány. Pokud by tak soud učinil, porušil by zásadu nestrannosti a *de facto* by tím převzal roli žalobcova advokáta. Jinými slovy řečeno, žalobce nemůže v žalobě jen odkázat na jím podané odvolání, ale musí konkrétně uvést, v čem spatřuje nesprávnost způsobu, jakým se s odvolacími námitkami žalovaný vyrovnal, popřípadě musí uvést, které jeho konkrétní odvolací argumenty zůstaly ze strany žalovaného opomenuty, nebo proč považuje způsob, jakým se žalovaný s jednotlivými odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný. V tomto ohledu je judikatura správních soudů zcela ustálená, v podrobnostech lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 čj. 4 As 3/2008 78.

28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
29. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu